

**НОВ
БЪЛГАРСКИ
УНИВЕРСИТЕТ**

КУРСОВА РАБОТА

ПО МЕЖДУНАРОДНА ИКОНОМИКА

НА ТЕМА:

**НЕОМЕРКАНТИЛИСТИЧНАТА ТЪРГОВСКА ПОЛИТИКА И
ЗАДЪЛБОЧАВАЩИТЕ СЕ ДИСБАЛАНСИ В СЪВРЕМЕННОТО
СВЕТОВНО СТОПАНСТВО.**

Изготвил:

Проверил:

София, 2016

УВОД

С ипотечна криза в САЩ от 2007-8, причинена от неконтролираният бум на цените на недвижимите имоти и потреблението, които са захранени от прекаленото изобилие на капитали и ниски лихвени проценти, целият свят започна борба с поредица от дълбоки и привидно несвързани финансови и икономически кризи.

Но това не само Съединените щати и Европа бяха засегнати. Глобалната криза също така ускори натиска върху реформите, които се случваха в Китай - преход от изключително небалансиран модел на растеж към някакъв по-устойчив в дългосрочен план.

Но относно глобалното въздействие от историческа гледна точка, то няма нищо мистериозно около различните кризи и техните взаимовръзки. За почти всеки сериозен изследовател на финансова и икономическа история, това, което се е случило през последните няколко години, приспособяването към дълбоките дисбаланси е нито безпрецедентно нито е неочаквано. Глобалната криза се дължи основно на глобалните търговски и капиталови дисбаланси.

Налице е все пак една тенденция, която разглежда причините за кризата в системното дерегулиране на сектора на финансовите услуги или употребата и злоупотребата с деривати. Когато тази криза се разглежда, обаче, от историческа гледна точка това е почти невъзможно. Имало е регистрирани финансови кризи в историята, датираща поне от римския период AD 33, които споделят, ако не всички, то много от характеристиките на кризата от 2007 г.

По-ранните кризи са настъпили в финансовите системи в условията на много по-различен регулаторен режим, някои по-малко ограничени, а други по-ограничени.

Както е обяснено от Мински, след като се появи остра финансова реакция, институционалните недостатъци са очевидни. По този начин, след кризата, то винаги ще бъде възможно да се конструират правдоподобни аргументи, подчертавайки началните прояви или институционалните недостатъци - грешки или лесно поправими недостатъци.

Мински продължи да твърди, че тези "правдоподобни" аргументи пропускат най-важното. Финансовата нестабилност има нещо общо с основните парични и балансови условия, и когато тези условия са налице, всяка финансова система ще е склонна към нестабилност - всъщност в периодите на финансова стабилност, Мински твърди, че се променя финансовото поведение по начин, който да предизвика дестабилизиращи смени, които да увеличават последващата вероятност от криза.

Кайндлебергер посочва, че има много различни източници на паричен шок, от златни открития, финансови иновации, които могат да доведат в крайна сметка до нестабилност, но класическото обяснение за произхода на кризите в капиталистически системи е за дисбаланса между производството и консумацията в големите икономики като основен източник на паричната нестабилност.

1. Различните обяснения на търговските дисбаланси

Когато местното потребление не е достатъчно, за да оправдае местните инвестиции за абсорбиране на високото равнище на спестяванията, които сами по себе си са резултат от ниската консумация, страните исторически изнасят капитали като способ за абсорбиране на чужда консумация. С износа на тези свръх спестявания и едновременният внос, международната търговия и капиталови потоци имат за резултат дисбаланси.

Този аргумент, който можем да наречем "недостатъчна консумация", не е единствената теория, която обяснява търговските дисбаланси. Има най-малко две други теории за търговските дисбаланси, които споделят редица характеристики, но са коренно различни. Най-честото обяснение за търговски дисбаланси е "меркантилизма".

Най-общо казано, меркантилните страни поставят политики, включително обикновено ограничения за внос и експортните субсидии, насочени към генериране положително търговско салдо, при което страната изнася повече отколкото внася.

Защитата на меркантилизма е, че тя позволява да се генерира нетен приток на активи, които могат да се натрупват за няколко цели.

По време на класическата меркантилна ера положителното търговско салдо е водело до натрупване на злато и сребро и това натрупано съкровище е предоставяло на монарха на способност да наема войници и моряци и да заплаща за въоръжаване.

Днес, разбира се, страните са по-склонни да се натрупват активи основно под формата на валутни резерви в централната банка или под формата на частна собственост на чуждестранни активи. Резервите на централните банки са стимулирани не толкова от военни нужди, колкото от необходимостта да се защити стабилността на валутата, да се поддържат плащания по външни заеми и задължения и, най-важното, да се гарантира достъп до внесените стоки по време на финансов стрес.

Въпреки че страни като Китай, Япония, Корея и Германия са били обвинявани в меркантилизъм в продължение на много години, това не е задоволително обяснение на това, което те правят. Ясно е, че силно колеблива развиваща се страна има ползи от